

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1890

Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)
7 Ἰουνίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἅγιοι νικοῦν καὶ τὰ λιοντάρια

«Οἱ ἅγιοι Πάντες ...ἔφραξαν στόματα λεόντων» (Ἐβρ. 11,33)

Θὰ κάνω σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἐρώτημα καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησί σας. **Ποία εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμος;** Ἐὰν τὸ ἐρώτημα τὸ κάνω σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν πιστεύουν, θὰ πάρω διάφορες ἀπαντήσεις.

● Οἱ περισσότεροι θ' ἀπαντήσουν, ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **τὸ χρῆμα**, τὰ λεφτά. Ὅποιος ἔχει χρῆμα, λένε, ἔχει τὰ πάντα.

● Ἄλλοι θὰ ποῦν, ὅτι εἶνε τὸ σπαθί, **τὰ ὄπλα**. Ὅποιος ἔχει τὰ ὄπλα, αὐτὸς κυριαρχεῖ.

● Ἄλλοι πάλι, σαρκικοὶ αὐτοί, θὰ ποῦν ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **ἡ ὁμορφιά**, ὁ ἔρωτας. Καὶ μήπως δὲν βλέπουμε, μπροστὰ στὸ μείδιμα μιᾶς γυναίκα, ἀνθρωποὶ ποὺ κατέχουν ὑψιστα ἀξιώματα νὰ πέφτουν σὲ ἀναξιοπρέπειες;

● Ἄλλοι ὅμως λένε, ὅτι σήμερα, στὸν αἰῶνα μας, ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **ἡ ἐπιστήμη** –τὸ λένε καὶ γεμίζει τὸ στόμα τους– ἢ κάτι ἄλλο.

Τῆ σωστῆ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τὴ δίνει σήμερα, ἅγια ἡμέρα, ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν πρώτη λέξι τοῦ ἀποστόλου. «**Οἱ ἅγιοι Πάντες**», λέει (Ἐβρ. 11,33). Ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι, δηλαδῆ, εἶνε **ἡ ἀγιότης**, ἐκεῖνο ποὺ σήμερα περιφρονοῦμε.

Δός μου, ὄχι πολύ, ἓνα δράμι ἀπὸ τὴ χάρι ποὺ εἶχαν ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Γεράσιμος, οἱ πατέρες, οἱ ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου! ἓνα δράμι ἀπὸ τὴ χάρι ποὺ εἶχαν ἡ ἅγια Αἰκατερίνη, ἡ ἅγια Βαρβάρα!... Μὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγιότης; Εἶνε **σύνθεσι πολλῶν ἀρετῶν**.

● Ἡ ἀγιότης πρῶτα - πρῶτα εἶνε **πίστις**. Νὰ δέχεσαι ὀλοψύχως, ἓκατὸ τοῖς ἓκατό, τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως «**Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...**». Ὅλα μπορεῖ νὰ εἶνε ψέμα, ἀλλὰ ποτέ μὰ ποτέ δὲν εἶνε ψέμα ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος εἶπε: «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24,35).

● Ἡ ἀγιότης εἶνε **ἐλπίδα** στὸ Θεό, ἄγκυρα στὴ ζωή, ὅπως λέει κάποιος ποιητικὸς στίχος:
«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου ποῦ νὰ ἀκουμπήσω νὰ σταθῶ,

ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου,
πῶς ἢ μπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;».

● Ἡ ἀγιότης εἶνε πρὸ παντὸς **ἀγάπη**, ὅπως ἀκοῦμε στὴν θεία Λειτουργία: «**Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν**».

● Ἡ ἀγιότης εἶνε ἀκόμη πολλὰ: εἶνε **τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας**, ἡ κατάνυξι στὴν προσευχή, ἡ εὐσπλαχνία, ἡ φιλανθρωπία, ἡ συγγνώμη, ἡ αὐταπάρνησις γιὰ τὸ Χριστὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,32-33, 37-38): ἂν τὸν ἀγαπᾷς, τότε χίλιες ζωὲς θυσιάζεις γι' αὐτόν.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγιότης. Ἐχομε ἐμεῖς τέτοια στοιχεῖα; Ὅταν ὑπάρχη ἀγιότης, δάκρυ μπροστὰ στὸ Χριστὸ γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τότε «**πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι**» (Μάρκ. 9,23). Ὅποιος ἔχει τὴν ἀγιότητα, κάνει θαύματα. Τὰ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Ἀκούσατε ἓναν ὀλόκληρο κατάλογο: ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἕξι ἐπτὰ, ὀκτώ, ἑννιά..., δεκαπέντε **κατορθώματα**. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ μόνο ἓνα θὰ σᾶς πῶ, ποὺ τὸ περιγράφει μὲ τρεῖς λέξεις. «**Ἐφραξαν**», λέει, οἱ ἅγιοι Πάντες «**στόματα λεόντων**» **ἔφραξαν στόματα λιονταριῶν** (Ἐβρ. 11,33).

Λιοντάρι! Ἐχετε ἀκούσει λιοντάρι; Ἡ φωνὴ τοῦ φόβος - τρόμος. Ὅταν βγαίνει τὴ νύχτα καὶ μουγκρίζη, σείεται ἡ ἔρημος. Ἡ οὐρά του εἶνε θάνατος, τὸ σῶμα του λάστιχο, τὰ δόντια του πριόνι, τσακίζει κόκκαλα. Λέει λοιπὸν τὸ κείμενο, ὅτι οἱ ἅγιοι «**ἔφραξαν στόματα λεόντων**».

Ἐγινε αὐτό; **Ἐγινε πράγματι**. Ποῦ; Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα. Σὲ καμμιά δεκαριά - εἴκοσι ἅγιους. Ἐναν ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναφέρω. Γιὰ διαβάσετε λιγάκι: ἀφήστε ἐφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορήματα: ἀνοίξτε τὴν ἅγια Γραφή, κ' ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ἅγιους οἱ ὅποιοι «**ἔφραξαν στόματα λεόντων**».

Ζοῦσε, λέει ἡ Γραφή, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἓνας βασιλιάς. Οἱ ἄπιστοι ἀμφισβήτησαν τὴν ἱστορικότητά του, ἀλλὰ ἔγιναν ἀνασκαφές,

βρέθηκαν τὰ ἀνάκτορά του καὶ **σταμάτησε ἡ ἀμφισβήτησι**. Ὡ ἀπιστη γενεά! στοὺς ἀρχαιολόγους πιστεύεις, στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ δὲν πιστεύεις. Ἄλλ' ὅπως λέει ἡ Γραφή καὶ «οἱ λίθοι κεκράξονται» (Λουκ. 19,40)· θά ῥθη ὥρα, ποὺ καὶ τὰ μάρμαρα θὰ βεβαιώσουν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ βασιλιάς λοιπὸν αὐτὸς ἔβγαλε διαταγή, νὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς ν' ἀνοίξῃ τὴ Γραφή ἢ νὰ γονατίσῃ νὰ κάνῃ προσευχή, νὰ πῆ «*Κύριε, ἐλέησον*». Ὅποιος βρεθῆ παραβάτης, θὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ θὰ τὸν ρίχνουν σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ποὺ μέσα θὰ ὑπάρχουν λιοντάρια πεινασμένα· τέτοια **τιμωρία** ὄρισε. Σκεφθῆτε ἂν ζούσαμε τότε, ποιὸς ἀπὸ μᾶς, λαϊκὸς ἢ κληρικός, θὰ εἶχε τὴν **τόλμη** νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πίστι του; Βρέθηκε ὅμως κάποιος καὶ τόλμησε· ἦταν ὁ **προφήτης Δανιήλ**. Δὲν ἔπαιξε κρυφτούλι, συνέχισε τὴ λατρεία του. Τὸν εἶδαν, τὸν κατήγγειλαν, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὰ λιοντάρια.

Καὶ τί ἔγινε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἀπιστοί, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Μόλις ἔπαισε μέσα, «**ἔκλεισεν ὁ Θεὸς τὰ στόματα τῶν λεόντων**» (Δαν. 6,18), τοὺς ἔβαλε φίμωτρο καὶ τὰ λιοντάρια ἔγιναν σὰν ἀρνάκια. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνουν, κοιτάζουν ἀπὸ πάνω καὶ τί βλέπουν· θαῦμα, ὁ Δανιήλ καθόταν ἐκεῖ κάτω μαζί τους! Τὸν βγάζουν καὶ ρίχνουν μέσα τοὺς ἐχθρούς του, αὐτοὺς ποὺ τὸν κατήγγειλαν. Ἐ, δὲν πρόλαβαν νὰ φτάσουν κάτω· στὸν ἀέρα τοὺς ἀρπαξαν τὰ λιοντάρια καὶ τοὺς ἔφαγαν. Τότε ὁ Δαρεῖος εἶπε· Ὁ Θεὸς ποὺ πιστεύει ὁ Δανιήλ εἶνε ὁ ἀληθινός (βλ. ἔ.ἀ. 6,26). Βλέπουμε λοιπὸν, ὅτι ὁ προφήτης Δανιήλ μὲ τὴν πίστι στὸ Θεὸ «**ἔφραξε στόματα λεόντων**».

Θὰ προχωρήσω τώρα περισσότερο καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ ἐξῆς. Δὲν ὑπάρχουν μόνο τὰ λιοντάρια τῆς ζούγκλας. Τὰ λιοντάρια αὐτὰ μὴν τὰ φοβᾶστε. Τὸ χειρότερο λιοντάρι εἶνε ὁ **ἄνθρωπος**. Πόσους ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ φάῃ ἓνα λιοντάρι; πενήντα, ἑκατό, διακόσους; παραπάνω δὲν τρώει. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀποδεικνύεται φοβερώτερος. Ἄπ' ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς τὸ χειρότερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Μὰ καὶ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ἰσχύει τὸ «**ἔφραξαν στόματα λεόντων**». **Ἡ ἀγιότης νικάει καὶ τὰ ἀνθρωπόμορφα λιοντάρια**. Δὲν εἶνε παραμύθι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Σὲ μιὰ κωμόπολι τῆς Ἀκαρνανίας ὑπῆρχε ἕνας **ἄντρας**, ποὺ ὅταν θύμωνε δὲν τὸν ἔκαναν ζάφτι δέκα χωροφύλακες. Εἴκοσι χρόνια εἶχε νὰ πατήσῃ στὴν ἐκκλησία. Τὸν ἔλεγαν **ἀσλάν**, δηλαδὴ λιοντάρι. Ὅταν ἔμπαινε σὲ ταβέρνα, ἔπρεπε νὰ φύγουν ὅλοι ἀπὸ μέσα. Ἔσπαζε ποτήρια, πιάτα, καρέκλες, τραπέζια, τὰ πάντα. Κυριαρχοῦσε. Ποῦ νὰ τὸν πλησιάζῃ κανεὶς! Ὁ-

ταν γύριζε στὸ σπίτι, γινόταν θύελλα. Ἐ λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ἀνήμερο θηρίο ἔγινε ἀρνάκι. Ποιὸς τὸν ἔκανε ἀρνάκι; Ἄρνάκι - Χριστιανὸ τὸν ἔκανε ἢ γυναίκα του. Τί ἦταν; γυναίκα ποὺ βάφεται, ποὺ περπατάει σὰν σουσουράδα, ποὺ ξεγυμνώνεται; Ὁχι. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τέτοιες γυναῖκες· Μιλᾶω γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, ποὺ πιστεύουν, ποὺ ἀγαποῦν, ποὺ θυσιάζονται. Ἔπαισε λοιπὸν σὲ μιὰ ἀγία γυναῖκα, ἡρώιδα. Ἀγράμματα ἦταν· κρατοῦσε τὴν «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία» καὶ ἔβαζε κάποιον ἄλλο νὰ τῆς διαβάξῃ. Πήγαινε στὴν ἐκκλησία, ἄναβε τὸ καντήλι τῆς, ἦταν σὰν τὴν Παναγιά. Αὐτὴ τὸν παντρεύτηκε. Ἡ μάνα κι ὁ πατέρας τῆς ἔλεγαν· Μὴν τὸν πάρῃς. Τὸν πῆρε. Τὸ τί ὑπέφερε ἓνα χρόνο, δυὸ χρόνια, τρία χρόνια, δὲν λέγεται· τέλος τὸν κέρδισε.

Ὁ,τι εἶπα γιὰ τὸν ἄντρα, λέω καὶ γιὰ τὴν **γυναῖκα**. Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν δόντια λιονταριοῦ, ἔχουν ὅμως γλώσσα ποὺ «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Κάνουν τὸν ἄντρα ν' ἀπελπίζεται καὶ νὰ λήῃ τὸ βράδυ· Πῶς νὰ πάω στὸ σπίτι;... Ἄκουσα ἄντρα νὰ βεβαιώνῃ τὸ λόγο τῆς Γραφῆς: «*Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῆ ἐρήμῳ ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου*» (Παρ. 21,19)· προτιμότερο νὰ κάθῃσαι σὲ μιὰ σπηλιὰ μὲ τὰ θηρία παρὰ μέσα σ' ἓνα σπίτι μὲ γυναῖκα θυμώδη καὶ γλωσσοῦ. Μιὰ τέτοια γυναῖκα τὴ φοβήθηκε ἁκόμα καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Στὴν ἔρημο τὰ λιοντάρια τὸν σεβάστηκαν· ἀλλὰ γυναῖκες πονηρὲς στὰ παλάτια (Ἡρωδιάδα καὶ Σαλώμη) τὸν ἔφαγαν. Στὴ συζυγικὴ ζωὴ ὡστόσο μπορεῖ ἓνας ἄντρας ποὺ πιστεύει στὸ Θεὸ κ' ἔχει στὴν καρδιὰ τὸ Χριστό, μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴ γυναῖκα· ἔχουμε παραδείγματα ἀντρῶν, ποὺ πῆραν μέσα ἀπὸ τὰ πορνεῖα ἀμαρτωλὲς γυναῖκες καὶ σήμερα αὐτὲς εἶνε μητέρες - διαμάντια. Γιατὶ ἐὰν ἡ γυναῖκα κατρακύλισε, δὲν φταίει μόνο αὐτὴ, φταίμε κ' ἐμεῖς οἱ ἄντρες· ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ τὸ ἀναπτύξω αὐτό.

Προτοῦ νὰ τελειώσω θέλω νὰ πῶ καὶ τοῦτο. Ἀκόμη πιὸ ἄγριο λιοντάρι εἶνε σήμερα τὸ **μοντέρνο κοσμικὸ φρόνημα**. Καὶ σ' αὐτὸ καλούμεθα ν' ἀντισταθοῦμε, γιὰ νὰ κρατήσουμε μέχρι τέλους τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Ὁχι. Ἔχουμε τὸ Εὐαγγελίό μας, ἔχουμε τοὺς ἀποστόλους μας, ἔχουμε τοὺς νεκρούς μας, ἔχουμε τοὺς ἡρώες μας, ἔχουμε τὶς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Μ' αὐτὰ θὰ ζήσουμε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, μ' αὐτὰ θὰ πεθάνουμε, γιὰ νὰ δοξάζεται τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2736

Κυρ. Β' τοῦ Ματθαίου (Μαθ. 4,18-23)
14 Ἰουνίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Εὐθέως»

«Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ... Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Μαθ. 4,20,22)

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ἀγαπητοί μου, δύο φορές ἐπαναλαμβάνει τὴ λέξι «εὐθέως» (Μαθ. 4,20,22), γιὰ νὰ τονίσῃ τὴν **προθυμία** μὲ τὴν ὁποία οἱ τέσσερις αὐτοὶ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας ἀνταποκρίθηκαν στὴν **πρόσκλησι** τοῦ Κυρίου.

Στὴν ἁγία Γραφή καὶ μία ἀκόμα λέξι, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, μπορεῖ νὰ μᾶς διδάξῃ (βλ. Εἰς Γ' ἐν. ὁμ. ΙΕ' α'· Ρ.Γ. 53,119. Ε.Π.Ε. 2,380,20-25). Ἔτσι εἶνε ἐδῶ ἡ λέξι «εὐθέως». Ἄς κάνουμε λοιπὸν μερικὲς σκέψεις παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ αὐτήν.

Ὅταν ἄκουσαν οἱ τέσσερις τὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ ποῦν· Δεχόμαστε τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ σὲ παρακαλοῦμε δός μας μιὰ μικρὴ προθεσμία, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν πόλι, νὰ τακτοποιήσουμε τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ μας, ν' ἀποχαιρετήσουμε συγγενεῖς καὶ φίλους, κ' ἔπειτα νὰ ἔλθουμε κοντά σου γιὰ πάντα... Τέτοια μικρὴ **προθεσμία** δὲν τοῦ ζήτησε κάποιος ἄλλος, ποὺ ὡς σοβαρὸ λόγο γιὰ τὴν ἀναβολὴ προέβαλε τὴν ἀνάγκη νὰ πάῃ καὶ νὰ θάψῃ τὸν πεθαμένο πατέρα του; –«Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου». Ἀλλὰ ὁ Κύριος δὲν ἐπέτρεψε. «Ἀκολουθεῖ μοι», τοῦ εἶπε, «καὶ ἄσε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς των» (Μαθ. 8,21-22).

Σκληρὸς φαίνεται σὲ πολλοὺς τοῦτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου.

–Δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἱερώτερα καθήκοντα νὰ φροντίσῃ κανεὶς γιὰ τὴν ταφή τοῦ νεκροῦ πατέρα του, νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὶς τελευταῖες τιμὲς γιὰ ὅσα ἐκεῖνος κοπίασε γι' αὐτόν; **Πῶς λοιπὸν ὁ Κύριος τοῦ λέει νὰ μὴν πάῃ;**...

Ἡ ἀπαγόρευσι αὐτὴ δὲν εἶχε τὴν ἔννοια τῆς **περιφρονήσεως τῶν γονέων**. Ὁ ἴδιος, ποὺ ὡς Θεὸς ἔδωσε τὴν ἐντολὴ «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένοιται καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἐξ. 20,12. Δευτ. 5,16), ὅταν σαρκώθηκε ἀπὸ τὰ ἄγνα αἵματα τῆς Ἀειπαρθένου καὶ ἔζησε ὡς ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, κατ' ἐπανάληψιν συνέστησε τὸ χρέος τῆς ὑπακοῆς καὶ τιμῆς στοὺς γονεῖς. Ὁ ἴδιος, ἐνῶ ἦταν κρεμασμένος ἐπάνω στὸ ξύλο τῆς ὀδύνης, φρόντισε γιὰ τὴν ἀ-

γία Μητέρα του καὶ τὴν ἐμπιστεύθηκε στὴν ἀγάπη τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἰωάννου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς λοιπὸν ν' ἀμφισβητήσῃ τὴ μέριμνα τοῦ Κυρίου γι' αὐτοὺς ποὺ μᾶς γέννησαν. Ἐπομένως ἡ ἀπαγόρευσι στὸν μαθητὴ, νὰ μὴν πάῃ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ σκῆνωμα τοῦ νεκροῦ πατέρα, σὲ κάτι ἄλλο σημαντικὸ ἀπέβλεπε. **Πρῶτον** δηλαδὴ, ὡς Θεὸς ποὺ ἦταν, ἐγνώριζε ὅτι ὁ ἀρχάριος αὐτὸς μαθητῆς, ποὺ τὸ φρόνημά του δὲν εἶχε σταθεροποιηθῆ, πηγαίνοντας στὸ πατρικὸ σπίτι **κινδύνευε ἐκεῖ ἀπὸ τὸν συναισθηματικὸ τοῦ κόσμου**, κινδύνευε ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὶς παρακλήσεις τῶν συγγενῶν του νὰ νικηθῆ, ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι καὶ νὰ παραμείνῃ στὸ χωριὸ τοῦ ἐγκαταλείποντας τὸν Ἰησοῦ. Καὶ ὑπάρχει πιὸ μεγάλη συμφορὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψι; Φροντίζοντας λοιπὸν γιὰ τὸ αἰώνιο συμφέρον τοῦ μαθητοῦ, ὅπως εἶνε τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς, δὲν τὸν ἄφησε νὰ πάῃ. –Κι ὁ νεκρὸς, θὰ πῆτε, τί θ' ἀπογίνη;... Μὴν ἀνησυχεῖτε· γιὰ τὴν ταφή του θὰ μεριμνήσουν ἄλλοι, οἱ ὅποιοι, μολονότι εἶνε ζωντανοὶ σωματικά, ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν πνευματικὴ πλευρὰ εἶνε νεκροί, νεκροὶ ἄταφοι· καὶ εἶνε νεκροί, γιὰτὶ μέσα τους ἡ ἀγάπη στὸ Θεὸ ἔχει νεκρωθῆ.

Ἐπὶ αὐτῆς τῆς ἀπόφασι καὶ ἄλλος λόγος ποὺ ἀπαγορεύθηκε στὸν μαθητὴ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ τελευταῖο χρέος στὸν πεθαμένο πατέρα. Καὶ ὁ λόγος αὐτός, κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ ἄλλους πατέρες, εἶνε, ὅτι μὲ τὴν ἀπαγόρευσι αὐτὴ ἤθελε ζωηρὰ νὰ διδάξῃ ὅλους, ὅτι **οὐδὲν τῶν οὐρανίων πραγμάτων ὑπάρχει ἀναγκαιότερον**, ὅτι πρέπει μὲ κάθε προθυμία νὰ σπεύδουμε γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὰ αἰώνια πράγματα, κι ὅτι ποτέ οὔτε στὸ ἐλάχιστο δὲν πρέπει ν' ἀναβάλλουμε τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ πρὸς τὸν Θεὸ, ὅποια κι εἶνε ἐκεῖνα ποὺ θέλουν νὰ μᾶς ἐλκύσουν καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ Ἐκεῖνον. Πόσος χρόνος ἀπαιτεῖτο γιὰ νὰ θάψῃ τὸ νεκρὸ; Ἐλάχιστος. Μιὰ μέρα ἦταν ἀρκετὴ. Καὶ ὅμως **οὔτε μιᾶς μέρας ἀναβολὴ δὲν ἐπέτρεψε** ὁ Κύριος! Ἀλλοίμονο, φωνάζει ὁ ἱερός πατήρ, τί τιμωρία ἀξίζει σ' ἐμᾶς πού, ὄχι γιὰ πρᾶγμα ἀναγκαῖο καὶ ἐπεῖγον, ὅπως ἡ ταφή νεκροῦ, ἀλλὰ γιὰ τὰ πιὸ εὐτελεῖ πράγματα διαρκῶς

ἀναβάλλουμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὰ ἱερὰ χρέη μας πρὸς τὸν Θεό;... (βλ. Εἰς Ματθ. ὁμ. ΚΖ' γ' Ρ.Γ. 57,3489-21. Ε.Π.Ε. 10,232,6-17).

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ὁ ἀρχάριος μαθητής, ὅταν ἐπρόβαλε ὡς λόγος τὴν ἀνάγκη νὰ θάψῃ τὸ νεκρὸ πατέρα, ζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο ποῦ τὸν καλοῦσε μιὰ μικρὴ ἀναβολή, αὐτοὶ ὅμως οἱ τέσσερις μαθηταί, μολονότι θὰ μπορούσαν κι αὐτοὶ γιὰ διαφόρους ἀτομικοὺς καὶ οἰκογενειακοὺς λόγους νὰ ζητήσουν κάποια ἀναβολή, ἐν τούτοις **καμμιά ἀναβολή δὲν ζήτησαν**, ἀλλὰ ὅπως λέει τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου «**εὐθέως ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ**» (Ματθ. 4,20,22).

* * *

«Εὐθέως»! Αὐτὸ τὸ «εὐθέως», ποῦ ὄχι ἄσκοπα ἔχει γραφῆ μέσα στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, θὰ γίνῃ ἡ καταδίκη ὄλων ἐκείνων ποῦ μὲ διαφορὲς προφάσεις διαρκῶς ἀναβάλλουν τὴν ἐκτέλεσι τῶν ἱερῶν καθηκόντων τους. **Ἡ ἀναβολή** δυστυχῶς εἶνε συνηθισμένο φαινόμενο στὴν θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Παρατηρήστε· ἐνῶ γιὰ ἔργα κοσμικά, ποῦ ἀποβλέπουν στὴ βελτίωσι τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἢ στὴν ἀποτροπὴ κινδύνων ποῦ ἀπειλοῦν τὴ σωματικὴ ὑπαρξί καὶ ζωὴ, οἱ ἄνθρωποι δείχνουν τόση σπουδὴ καὶ δραστηριότητα, θαύματα κάνουν σὲ κάθε τομέα τῆς κοσμικῆς ζωῆς, γιὰ ἔργα ποῦ ἀποβλέπουν στὴ βελτίωσι τῆς ἀνωτέρας, τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς υπάρξεως ἢ στὴν ἀποτροπὴ ἀμέσων κινδύνων ποῦ ἀπειλοῦν μὲ αἰώνιο θάνατο τὶς ψυχές τους, ὡ **πόση ἀδράνεια χαρακτηρίζει τοὺς πολλοὺς!** Εἶνε σὰν τὰ βόδια ποῦ κοιμῶνται στὸ στάβλο καὶ χρειάζεται βούκεντρο γιὰ νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ δουλέψουν. Εἶνε χειρότεροι ἀπ' αὐτά. Δὲν ἐννοοῦν ν' ἀφήσουν τὴν ἀδράνειά τους, δὲν ἐννοοῦν νὰ κουνηθοῦν, ἔστω καὶ ἂν μεταχειριστῆ κανεὶς ὅλα τὰ βούκεντρα. Στους ἐλέγχους καὶ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν κηρύκων τοῦ θείου λόγου θ' ἀπαντήσουν· Καλὰ εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε, ἀλλὰ ξέρετε τώρα δὲν εὐκαιροῦμε· ἀργότερα! Καὶ μὲ τὸ «ἀργότερα» κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ **δαίμονας τῆς ἀναβολῆς**, δαίμονας ποῦ κάνει θραῦσι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τοῦ αἰῶνος μας, ποῦ εἶνε ἐπιμελεῖς μὲν καὶ δραστήριοι γύρω ἀπὸ τὰ ὑλικά, ἀμελεῖς ὁμοῦ καὶ ράθυμοι γύρω ἀπὸ τὰ πνευματικά.

Ἄρα, ἀλλοτε. • Τώρα, λέει ὁ ἕνας, νέος αὐτός, δίνω ἐξετάσεις καὶ τίποτε ἄλλο δὲν πρέπει ν' ἀπασχολῆ τὸν ἐγκέφαλό μου· ἀργότερα, ὅταν δώσω ἐξετάσεις καὶ πάρω τὸ πτυχίο μου, τότε θὰ μοῦ δοθῆ εὐκαιρία νὰ σκεφτῶ γι' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέτε. • Τώρα, λέει ὁ δεύτερος, νέος κι αὐτός, ὑπηρετῶ στὸ στρατό, ἐκπληρώνω τὴ στρατιωτικὴ μου θητεία· ἀργότερα, ὅταν ἀπολυθῶ, θὰ φροντίσω γιὰ τὰ πνευματικά ζητήματα... • Τώρα, λέει ὁ τρίτος, ἔμπορος αὐτός, δὲν εὐκαιρῶ· ὅταν ἀργότερα κατορθώσω νὰ ἐξοφλήσω τὰ γραμμάτια ποῦ μὲ πνίγουν καὶ δὲν μ' ἀφήνουν ν' ἀναπνεύσω, θὰ δοθῆ καὶ σ' ἐμένα καιρὸς γιὰ τέτοια ζητήματα. • Τώρα, λέει ὁ τέταρτος, ὑπάλληλος αὐτός, δὲν εὐκαιρῶ· ὁ νοῦς μου εἶνε κατάφορτος ἀπὸ μέριμνες τῆς ὑ-

πηρεσίας καὶ μὲ βαρύνουν εὐθύνες· ὕστερα ἀπὸ λίγο, λόγῳ ὀρίου ἡλικίας, θὰ βγῶ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, θὰ γίνω συνταξιούχος, καὶ τότε θὰ ἔχω ὅλο τὸν καιρὸ διαθέσιμο νὰ σκεφτῶ γιὰ ὅσα τώρα λέτε...

Βλέπετε; Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἀναβάλλει, μεταφέρει στὸ μέλλον τὴ φροντίδα γιὰ τὰ πνευματικά καὶ αἰώνια. Ἡ εἰκόνα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν βρίσκεται στὴν ἅγια Γραφή, σὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κεφάλαιο 24. Ἐκεῖ βλέπουμε ὅτι ὁ ἡγεμόνας τῆς Καισαρείας, ποῦ λεγόταν **Φῆλιξ**, ἀξιώθηκε ν' ἀκούσῃ τὸν κορυφαῖο ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν, τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἀπολογεῖτο γιὰ τὶς ἐναντίον του κατηγορίες τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔδινε σαφεῖς ἐξηγήσεις γιὰ τὴν «**δόξον**», τὴν χριστιανικὴ ζωὴ δηλαδὴ, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς διὰ τοῦ τιμίου του αἵματος καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεώς του ἀναδείχθηκε ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Φῆλιξ θὰ ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ, νὰ πεισθῆ, γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς λόγους ποῦ ἀνέφερε ὁ Παῦλος. Ἀλλὰ δίστασε. Δὲν ἔβγαλε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπόφασι. Ἀνέβαλε. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸν βλέπω νὰ στρέφεται στὸν Παῦλο καὶ νὰ λέῃ· Πήγαινε τώρα, ἀργότερα θὰ σὲ καλέσω μὲ τοὺς κατηγοροῦσους σου καὶ θὰ ἐκδώσω τὴν ἀπόφασί μου.

* * *

Μήπως κ' ἐσύ, ἀγαπητέ μου, βρίσκεσαι στὴν κατάσταση τοῦ Φήλικος; Μήπως κ' ἐσύ ὄχι μία φορὰ ὅπως ὁ ἡγεμόνας τῆς Καισαρείας, ἀλλὰ ἐπὶ χρόνια πολλά, ἀπὸ τὴν παιδικὴ σου ἡλικία μέχρι σήμερα, ἀκοῦς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ; **Γιὰτί ἀναβάλλεις τὴν ἀπόφασί σου;** Μήπως σὲ ἐπηρεάζει ὁ κόσμος; Μήπως κάθεσαι κι ἀκοῦς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, ποῦ δὲν παύουν νὰ κατηγοροῦν τὴ χριστιανικὴ πίστι καὶ ζωὴ; ὦ ἀδελφέ, μὲ τὰ λόγια τοῦτα, σὰν ἕνας ἐλάχιστος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, παρουσιάζομαι μπροστά σου καὶ σὲ προτρέπω νὰ διώξῃς μακριὰ τὸ δαίμονα τῆς ἀναβολῆς, νὰ κλείσῃς τ' αὐτιά σου σ' αὐτοὺς ποῦ κατηγοροῦν τὴν πίστι, καὶ νὰ πάρῃς τώρα, σήμερα, τὴ σπουδαίτερη, τὴν ἡρωικώτερη ἀπόφασί τῆς ζωῆς σου. Νὰ κλάψῃς τὴ μέχρι τώρα **ἀναβλητικότητα** σου, νὰ γονατίσῃς νοερά ἐμπρὸς στὰ ματωμένα πόδια τοῦ ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ καὶ νὰ πῆς· **Λυτρωτά μου, ἀκούω τὴ φωνή σου καὶ σ' ἀκολουθῶ!**

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, **νὰ φοβηθοῦμε τὸ δαίμονα τῆς ἀναβολῆς.** Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ σὲ κάθε ὥρα ἀπόφασί μας γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴ βοήθεια τοῦ πλησίον, ἔρχεται καὶ μᾶς ψιθυρίζει· Αὔριο. ὦ τὸν παμπόνηρο! μᾶς ὑπόσχεται τὸ ἀβέβαιο αὔριο, καὶ μᾶς ἀρπάζει τὸ παρόν, ποῦ καὶ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ἔχει ἀνυπολόγιστη ἀξία γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Μὴν πέσουμε στὴν παγίδα αὐτῆ τοῦ διαβόλου. Μὴ λησμονοῦμε ἐκεῖνο ποῦ εἶπε ἕνας σοφός, ὅτι· Ὁ δρόμος ποῦ ὀδηγεῖ στὴν κόλασι εἶνε στρωμένος μὲ τὰ πολυάριθμα «**θά**», μὲ ὥραιες ὑποσχέσεις, ὑποσχέσεις ποῦ ποτέ δὲν πραγματοποιήθηκαν.

Σύνθημα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ δραστηριότητος νὰ εἶνε τὸ «**εὐθέως**».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 683²

Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ματθ. 6,22-33)
21 Ἰουνίου 2026 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἦ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο

«Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ» (Ματθ. 6,24)

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, τόσο καθαρά τὰ λόγια ποὺ λέει σήμερα ὁ Κύριος, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὰ ἐρμηνεύση κανεὶς. Μᾶς καλεῖ **νὰ κάνουμε μιὰ ἐκλογή**· νὰ διαλέξουμε ἢ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἕνας; Τὸ ἀκοῦμε κάθε φορά στὴ θεία λειτουργία· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 & θ. Λειτ.). Καὶ **ὁ ἄλλος ποιὸς εἶνε;** Ὡ τὸν βρωμερό, ὦ τὸν ἀκάθαρτο, ὦ τὸν ἀπαίσιο, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν μισοῦμε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε στὸν κόσμο!

Εἶδατε πόσο ἀγανακτοῦμε, ὅταν μιὰ γυναίκα ἔχει ἄνδρα θαυμάσιο καὶ τὸν ἀφήνη καὶ σμίγη μὲ ἄλλον, βρωμερὸ καὶ τρισάθλιο; Ἀλλὰ τὸ ἀμάρτημα τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε μικρὸ μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς, ὅταν ἀφήνουμε τὸν ὠραῖο **Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας** καὶ ἐκλέγουμε – ποιόν; Τὸν **διάβολο**, τὸ «*μαμωνᾷ*», τὸν χειρότερο δηλαδὴ διάβολο, ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ... χρυσᾶ κέρατα.

Καὶ ὅμως ὁ Κύριος μᾶς τὸ λέει καθαρά· Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε στὸ Θεὸ καὶ στὸ μαμωνᾷ. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε δυὸ ἀφεντικά. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἔρχεστε στὴν ἐκκλησιά, νὰ φιλάτε ἀράδα ὅλες τὶς εἰκόνες καὶ ν' ἀνάβετε κεριά, κι ὅταν βγῆτε ἔξω νὰ προσκυνᾶτε τὸ διάβολο. **Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶστε Χριστιανοὶ ἐδῶ, καὶ ἔξω εἰδωλολάτρες.** «*Οὐδεὶς δύναται*», λέει, «*δυοὶ κυρίοις δουλεύειν ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει*» (Ματθ. 6,24).

–Τότε, ἀφοῦ Θεὸς καὶ κόσμος εἶνε ἀσυμβίβαστα κι ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε μέσα στὶς πολιτεῖες μὲ τὸ Θεό, πρέπει **νὰ πάρομε τὰ βουνὰ** καὶ νὰ γίνουμε μοναχοί, γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ψυχὴ μας.

Δὲν λέει αὐτό, ἀδελφοί μου, τὸ εὐαγγέλιο.

Ἀπόδειξις οἱ ἀπόστολοι, ποὺ δὲν πῆγαν στὰ βουνά, ἀλλὰ καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοὶ ἄκουσαν τὸ «*Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν*».

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, **γιατί εἶνε τόσο ἀσυμβίβαστα ὁ Θεὸς καὶ ὁ κόσμος;**

Διότι δὲν ὑπάρχει τρίτος δρόμος. Ὁ ἕνας εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου, ποὺ ὀδηγεῖ στὸν οὐρανό. Καὶ ὁ ἄλλος εἶνε ὁ δρόμος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν κόλασι. Μπορεῖς μιὰ σταγόνα λάδι, ὅσο κι ἂν τὴν ἀνακατέψης, νὰ τὴ διαλύσης μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό; Ἔτσι **δὲν μπορεῖς ν' ἀνακατέψης καὶ τὴ χριστιανικὴ ζωὴ μὲ τὴν κοσμικὴ.**

Προσπαθοῦν βέβαια οἱ μοντέρνοι χριστιανοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου, οἱ χριστιανοὶ τῶν συμβιβασμῶν, ποὺ θέλουν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ καὶ μὲ τὸ Θεὸ καὶ μὲ τὸ διάβολο, **προσπαθοῦν νὰ φτειάξουν ἕνα τρίτο δρόμο.** Ἀλλὰ δὲν γίνεταί. Ἦ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο δρόμο θ' ἀκολουθήσουν. Τὸ εἶπε καθαρά ὁ Κύριός μας.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω μόνο **δύο - τρία παραδείγματα**, γιὰ νὰ δῆτε πόσο **μεγάλῃ διαφορὰ** ὑπάρχει μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου.

♦ Πρῶτον. Ὁ κόσμος, ἂν σὲ δῆ νὰ κρατᾶς στὰ χέρια τὸ Εὐαγγέλιο, χαμογελᾷ καὶ σοῦ λέει· Θέλεις νὰ γεμίσουν οἱ τσέπες σου λεφτά; νὰ ἔχης αὐτοκίνητα, νὰ ἔχης καὶ ἕνα καὶ δύο καὶ τρία σπίτια; Ἄσε τότε τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ κρατᾶς, **κάνε μιὰ ἀβαρία στὴν ἠθικὴ.** Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἔχει πέρασι· τὸ δικό μου «εὐαγγέλιο» νὰ ἐφαρμόσης, γιὰ νὰ πλουτίσης...

Τί λέει τὸ «εὐαγγέλιο» τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου; «Ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἔχης». Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ λέει τὰ ἀντίθετα· Ὅχι μόνο νὰ μὴν κλέβης, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὸ ὑ-

στέρημά σου, ἀπὸ τῆ μπουκιά πού τρῶς, **νὰ δώσης στὸ φτωχό**. «*Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες*», λέει ὁ Χριστὸς (Ματθ 5,7)· «μακάριοι οἱ κατέχοντες», λέει ὁ διάβολος.

Λοιπὸν ἐσὺ τί θὰ κάνης; Ἄν ἀκούσης τὸ «εὐ-αγγέλιο» τοῦ διαβόλου, θὰ περάσης ὁμορφα τὴ ζωούλα σου. Ἄν ἀκούσης τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, δὲν θ' ἀγγίξης τὰ ξένα πράγματα. Θὰ προτιμήσης νὰ ζήσης **φτωχὸς μὲ τὸ Χριστό, παρὰ ἑκατομμυριούχος μὲ τὸ διάβολο**.

♦ Δεύτερον. Ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «*μαμωνᾶ*», ἔχει θεοποιήσει **τὴν κοιλιά καὶ τὴ σάρκα**. Κάνει τὰ πάντα γι' αὐτήν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴ φτώχεια πού ὑπάρχουν γύρω.

Αὐτοὶ πού λατρεύουν τὴ σάρκα, ἀκοῦνε τὴν Ἐκκλησία πού λέει νὰ νηστεύουμε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ καὶ τὶς ἄλλες καθωρισμένες νηστεῖες, ὅπως ἡ νηστεία τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ σοῦ λένε· **Δὲν εἶνε τίποτε ἡ νηστεία**, οὔτε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ δὲν χρειάζεται!

Καὶ προχωροῦν ἀκόμη περισσότερο, γιατί ἡ σάρκα ἔχει ἀπαιτήσεις. Λέει ἡ Ἐκκλησία «*Οὐ πορνεύσεις*» καὶ «*Οὐ μοιχεύσεις*» (Ἦσ. 3,3. Ἐξ. 20,13). Λέει στοὺς ἄντρες καὶ στις γυναῖκες· Μιὰ μόνο γυναῖκα καὶ ἓνα μόνο ἄντρα θὰ γνωρίσης, μὲ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Ἔρχεται τότε ὁ κόσμος καὶ λέει· Μὴν ἀκοῦς αὐτά. Ἄλλαζε τὶς γυναῖκες ὅπως τὰ πουκάμισά σου, καὶ ἄλλαζε σὺ ἢ γυναῖκα τοὺς ἄντρες ὅπως τὶς ρόμπες σου.

Αὐτὰ δὲν λέει ὁ κόσμος τοῦ διαβόλου; αὐτὰ δὲν λένε τὰ σαλόνια καὶ τὰ περιοδικά; αὐτὰ δὲν λένε οἱ τηλεοράσεις; **Ἐσὺ ποῖόν θ' ἀκούσης;** «*Οὐδεὶς δύναται δυσεὶ κυρίοις δουλεύειν*».

Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε σὲ δυὸ ἀντίθετα ἀφεντικά. Θ' ἀκολουθήσετε ἢ τὸ Χριστὸ ἢ τὸ διάβολο. Τρίτο δρόμο δὲν μπορεῖτε νὰ χαράξετε.

♦ Τρίτον. Τί ἄλλο λέει ὁ κόσμος; Ἄμα ἔχης καμμιὰ ὑπόθεσι στὸ δικαστήριον, σοῦ λέει μὲ τὸ στόμα τοῦ δικηγόρου· Θέλεις νὰ κερδίσης; Βρὲς δυὸ-τρεῖς ψευδομάρτυρες. Ἔτσι κερδίζεις τὸ σπίτι, τὴν ἔπαυλι, τὸ καράβι, τὸ ἐργοστάσιο... Κερδίζεις δηλαδὴ τὸ διάβολο μὲ τὰ ἑκατομμύριά του. **Ἄλλὰ χάνεις τὸ Χριστό!**

Ἄκοῦς, Χριστιανέ μου; **Προτιμότερο** νὰ χάσης τὸ ντουινᾶ ὀλόκληρο καὶ νὰ πεθάνης στὴν ψάθα φτωχὸς καὶ ἔρημος, παρὰ νὰ βάλῃς τὸ χέρι σου καὶ νὰ παλαμίσης τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Χριστὸς σοῦ λέει νὰ λὲς ἀλήθεια, ὁ σατανᾶς σοῦ λέει νὰ λὲς ψέματα. **Μὲ ποῖόν θὰ πᾶς;** Ἄν ὁ ἄλλος σὲ ἀδικήσῃ, τί σοῦ λέει ὁ κόσμος κι ὁ σατανᾶς; Τὸ κακὸ πού σοῦ ἔκανε, λέει, μὴν τὸ ξεχάσης· κράτα το μέσα σου, σὰν τὴν καμήλα. Κι ἂν πέσῃ στὰ χέρια σου, νὰ τοῦ τὸ πληρώσης μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο. Ἄν μπορῆς, πνίξε τον μέ-

σα σ' ἓναν κουβᾶ ἢ καὶ μέσα σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό... Καὶ ὁ Χριστὸς τί λέει; Κρατᾶει τὸ ματωμένο του σταυρὸ καὶ σοῦ λέει· **Παιδί μου, συγχώρεσε**· συγχώρεσε καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐχθρό σου. Ποῖόν θ' ἀκούσης, **τὸν κόσμο πού λέει «ἐκδίκησι»**, ἢ **τὸ Εὐαγγέλιο πού λέει «συγγνώμη»;**

* * *

Ὁ κόσμος, ἀδελφοί μου, δένει ὅλους μὲ τὰ **σχοινιά του**. Πῶς τοὺς δένει; Τὸν ἓνα μὲ τὸ πιότο. Τὸν ἄλλο μὲ τὸ χαρτί. Τὸν ἄλλο μὲ τὴ μπάλλα. Τὸν ἄλλο μὲ τὸ θέατρο καὶ τὰ νυχτερινὰ κέντρα. Τὸν ἄλλο μὲ τὴν αἰσχρὴ γυναῖκα. Τὸν ἄλλο...

Εἶδατε ἀετό; Μιὰ φορὰ **εἶδα ἓναν ἀετό**, πού τὸν εἶχαν πιάσει καὶ τὸν εἶχαν δέσει μὲ μιὰ ἀλυσίδα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πετάξῃ. Ὁ ἀετὸς ὅμως δὲν πλάστηκε γιὰ νὰ εἶνε μέσα σὲ κλουβί· πλάστηκε γιὰ νὰ πετᾷ, νὰ πετᾷ ψηλά.

Ἄετοί, λοιπόν, κ' ἐμεῖς. Ἄετοί τοῦ Χριστοῦ, οὐράνια πτηνά, πού πρέπει νὰ πετᾶμε ψηλά. Ἄλλὰ μᾶς ἔχει δεμένους ὁ κόσμος μὲ τὰ σχοινιά, τὰ παλούκια καὶ τὶς ἀλυσίδες του. **Εἴμαστε σκλάβοι** ἐδῶ κάτω, στὸν κόσμο τοῦτο.

Καὶ ποῖο εἶνε τὸ φοβερότερο σχοινί· αὐτὸ πού λέει σήμερα ὁ Χριστὸς. Ὁ «*μαμωνᾶς*», τὸ σχοινὶ τῆς φιλαργυρίας. Ἄμα ὁ σατανᾶς τὸν δέσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ **φιλαργυρία**, γίνεται Ἰουδᾶς Ἰσκαριώτης. Χίλιες ψυχὲς κολάζει γιὰ τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

Ἀδελφοί, ἄς ἐκλέξουμε· **ἢ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο**· ἢ τὸ Χριστὸ ἢ τὸ μαμωνᾶ.

—Καὶ **ὑπάρχει τρόπος νὰ κόψουμε τὰ σχοινιά** τοῦ διαβόλου καὶ νὰ πετάξουμε στὰ οὐράνια;

Ναί, ὑπάρχει. Ποιὸς τρόπος; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο· **διὰ τῆς πίστεως**. «*Ἐμβλέψατε*», ἀκούσαμε σήμερα (Ματθ. 6,26). Τί μεγάλο πρᾶγμα εἶν' αὐτὸ πού λέει τὸ Εὐαγγέλιο! «*Ἐμβλέψατε*», λέει· ἀνοίξτε τὰ μάτια σας καὶ κοιτάξτε. Δῆτε τὰ μνήματα, δῆτε τὰ πουλιά, δῆτε τὰ λουλούδια...

«*Ἐμβλέψατε*». Ἄν ἀνοίξουν τὰ μάτια σου καὶ ἡ καρδιά σου, τότε, ὦ τότε! Ὅσο πλούσιος καὶ ὠραῖος καὶ νά 'σαι καὶ ὅσο ἐπιστήμονας καὶ νά 'σαι, καὶ Ἄϊνστάϊν καὶ Ναπολέων καὶ Καίσαρας καὶ ὅποιος νά 'σαι, ἂν πέσουν τὰ λέπια κι ἀνοίξουν τὰ μάτια σου, στὸ τέλος θὰ πῆς κ' ἐσὺ αὐτὸ πού εἶπε ὁ Σολομῶν, αὐτὸ πού δὲν τὸ κατάλαβε ἀκόμα ὁ κόσμος· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2).

Μηδέν ὁ πλοῦτος, μηδέν τὰ κάλλη, μηδέν οἱ δόξες. Ἐνα μένει, πού στέκεται ψηλά πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα· **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα, σ' αὐτὸν τὸ κράτος, σ' αὐτὸν ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Ἀγουστίνο**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2737

Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13)
28 Ἰουνίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Ἴατρὸς καὶ οἱ νέοι

Τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, σήμερα (βλ. Ματθ. 8,5-13) μᾶς διηγεῖται **ἓνα θαῦμα**, ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα ποῦ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ σημερινὸ θαῦμα εἶνε νέος. Κ' ἐφ' ὅσον στὸ ἐκκλησιαστικὸν θὰ ὑπάρχουν καὶ **νέοι**, τὸ θέμα ἀποκτᾶ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γι' αὐτούς. Ἄς δοῦμε μὲ συντομία τί λέει τὸ εὐαγγέλιο.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν Καπερναοὺμ τῆς Παλαιστίνης, ἐκεῖ στὴν ὄχθη τῆς μεγάλης λίμνης Τιβεριάδος, ἦταν ἓνα ἀρχοντικό. Στὸ σπίτι αὐτὸ ὑπηρετοῦσε ὡς **δοῦλος ἓνας νέος**. Τὸ **ἀφεντικό του ἦταν ἀξιωματικὸς** τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεώνων μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἑκατοντάρχου, λέει τὸ εὐαγγέλιο (ἐ.ἀ. 8,5) ὁ βαθμὸς τοῦ ἑκατοντάρχου ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ σημερινὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ νέος αὐτὸς ὑπηρετοῦσε ἐκεῖ μὲ προθυμία. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔνιωσε αἴφνης νὰ μουδιάζη τὸ χέρι του. Σιγὰ - σιγὰ τὸ μούδιασμα πῆγε στὸ ἄλλο χέρι κ' ἐν συνεχείᾳ ἀπλώθηκε σὲ ὅλο τὸ κορμί του, τὸ ὁποῖο ἔτσι ἔγινε **παράλυτο**. Ὁ νέος δὲν μποροῦσε πιά νὰ σταθῇ καθόλου· ξάπλωσε στὸ κρεβάτι καὶ **ἔμεινε κατάκοιτος**.

Ἄν τὸ ἀφεντικό του ἦταν ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος, δὲν θὰ νοιαζόταν πολὺ γι' αὐτόν. Θὰ τὸν ἔπιανε, θὰ τὸν πετοῦσε ἔξω στὰ χωράφια, ὅπως ἔκαναν μὲ τοὺς δούλους τότε τ' ἀφεντικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ θὰ τὸν ἄφηνε ἀβοήθητο, νὰ ῥθοῦν σκυλιὰ καὶ λύκοι νὰ τὸν κατασπαράξουν. Μὰ ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς **ἦταν εὐσπλαχνὸς καὶ φιλόανθρωπος ἀφέντης**· εἶχε ἀγάπη στὸ δοῦλο του καὶ τὸν κοίταξε σὰν νὰ ἦταν δικό του παιδί. Θὰ κάλεσε ἀσφαλῶς γιατρούς, θὰ πῆρε φάρμακα, ἀλλὰ καμμία βελτίωσι δὲν σημειώθηκε· ὁ δοῦλος ἔμεινε κατάκοιτος νὰ βασανίζεται στὸ κρεβάτι.

Κάποτε ὁμως ἀκούστηκε ἡ εἶδησι, ὅτι στὴν

πόλι εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ γι' αὐτὸν λένε ὅλοι, ὅτι διδάσκει τὰ πιὸ ὠραῖα πράγματα, ὅτι κάνει θαύματα, γιατρεύει ἀρρώστους, ἀνοίγει μάτια τυφλῶν καὶ αὐτιά κωφάλων, ὅτι θεραπεύει λεπρούς, βγάζει δαιμόνια, ὅτι πᾶει στοὺς τάφους καὶ ἀνασταίνει νεκρούς! Τ' ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἑκατόνταρχος καί, μολονότι ἦταν εἰδωλόατρης, **πίστεψε βαθειὰ** μέσα του, ὅτι Αὐτὸς μπορεῖ νὰ γιατρέψῃ τὸν δοῦλο του. Μὲ τέτοια πίστι λοιπὸν ἤρθε στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε λέγοντας· «Ὁ δοῦλος μου εἶνε ἄρρωστος, κατάκοιτος, καὶ βασανίζεται φοβερά. Ὁ Κύριος τοῦ λέει· «Θὰ ῥθῶ ἐγὼ καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω. Ὁ ἑκατόνταρχος ἀποκρίθηκε· «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχθῶ μέσα στὸ σπίτι μου, ἀλλὰ πὲς μόνο ἓνα λόγο, **δῶσε μιὰ διαταγή, κι αὐτὸ φτάνει** νὰ κάνη καλὰ τὸν ὑπῆρέτη μου· νά, ὅπως ἐγὼ ἔχω ἀνωτέρους ποῦ μὲ διατάζουν καὶ κατωτέρους ποῦ τοὺς διατάζω καὶ ὅ,τι πῶ τὸ ἐκτελοῦν. Ἄν ἐγὼ –ἐννοοῦσε– ἔχω μιὰ μικρὴ ἐξουσία καὶ οἱ ὑφιστάμενοί μου ἐκτελοῦν ὅ,τι τοὺς πῶ, σὺ ἔχεις ἐξουσία ἀπείρως μεγαλύτερη· ἐξουσιάζεις τὰ σύμπαντα, τὴ Γῆ καὶ τὸν κόσμον, τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατον· συνεπῶς, φτάνει μιὰ διαταγή σου νὰ γίνῃ καλὰ ὁ δοῦλος μου.

Ὁ Χριστὸς θαύμασε τὴν πίστι του, γιατί **τέτοια πίστι** δὲν βρῆκε οὔτε στὸν Ἰσραὴλ, καὶ λέει στὸν ἑκατόνταρχον· «Πήγαινε, καὶ νὰ σοῦ γίνῃ ὅπως πίστεψες (ἐ.ἀ. 8,13). Καὶ **ὁ δοῦλος θεραπεύτηκε τὴν ἴδια ὥρα** ἀπὸ τὴν ἀσθένεια.

Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

Τί θέλω νὰ προσέξετε, ἀγαπητοί μου. Ὁ νέος αὐτός, ὁ ὑπῆρέτης τοῦ ἑκατοντάρχου, ἦταν ἄρρωστος σωματικῶς. Σήμερα στὴν κοινωρία μας πολλοὶ **νέοι καὶ παιδιὰ πάσχουν**. Μερικὰ πάσχουν στὸ σῶμα· εἶνε τυφλά, κουτσά, ἀνάπηρα, ἢ –τὸ χειρότερον– διανοητικῶς καθυστερημένα. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ὀφείλονται σὲ **ἁμαρτίες τῶν γονέων** τους· ἀλκοολικοί, μέ-

θυσοι, ἀνήθικοι, φαυλόβιοι, διεφθαρμένοι γονεῖς γεννοῦν ἐπιβαρημένα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλοι νέοι γεννήθηκαν μὲν γεροὶ καὶ ὑγιεῖς, ἀλλὰ πέφτουν θύματα κακῆς ἀνατροφῆς, τοῦ συγχρόνου τρόπου ζωῆς καὶ τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Ζηροὶ ὅπως εἶνε, κινουῦνται ἀπερίσκεπτα, βρίσκουν θάνατο σὲ τροχαῖα ἢ ἀκρωτηριάζονται καὶ μένουν ἀνάπηροι καταδικασμένοι νὰ ζοῦν πλέον ἰσοβίως σὲ καροτσάκια. **Ἀνάπηροι τοῦ πολιτισμοῦ.**

Ἐκατομμύρια παιδιὰ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ ἄλλοῦ γεννήθηκαν μὲ ὑγεία, ἔχουν ὁμως **ἔλλειψη ἐπαρκoῦς καὶ ὑγιεινῆς διατροφῆς**. Ψωμὶ δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε. Πλήθη παιδιῶν πεθαίνουσι ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν ὥρα ποὺ οἱ «πολιτισμένες» μεγάλες δυνάμεις ξοδεύουσι δισηκατομμύρια σὲ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις. Γι' αὐτὸ παιδιὰ καὶ νέοι ποὺ ἔχουν ὑγεία καὶ καλὴ διατροφή **ἄς εὐχαριστοῦν τὸ Θεό· καὶ ποτέ μὴ λησμονοῦν**, ὅτι σὲ διάφορες γωνιῆς τῆς Γῆς πλῆθος συνομήλικοί τους ὑποφέρουν ὅπως ὁ παράλυτος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

Ἦσχι λίγοι νέοι τῆς κοινωνίας μας ὑποφέρουν σωματικῶς· πρὸ παντὸς ὁμως **ὑποφέρουν ψυχικῶς**. Μπορεῖ ὁ γιατρὸς νὰ μὴ βρῖσκη τίποτε παθολογικό, νὰ ἔχουν ὑγεία· μπορεῖ νὰ τρέφονται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο· μπορεῖ νὰ ζοῦν σὲ οἶκημα μὲ ἀνέσεις καὶ ἐξοπλισμοὺς τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ· μπορεῖ ν' ἀπολαμβάνουν μετακινήσεις, ἐκδρομές, ταξίδια στὰ καλύτερα τοπία τῆς γῆς. Μπορεῖ δηλαδὴ ὁ νέος ἢ τὸ παιδί νὰ τὰ ἔχη ὅλα, καὶ ὁμως συχνὰ τὸν βλέπεις **σκεπτικὸ καὶ μελάγχολο**, ἐνῶ παιδιὰ φτωχῶν οἰκογενειῶν εἶνε χαρούμενα. Τί συμβαίνει ἄραγε; Μοιάζουν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ κάτι δέντρα ποὺ τὰ βλέπεις ὠραῖα, ὑψηλά, γεμάτα φύλλα, ἀνθοὺς καὶ καρπούς, ἀλλὰ μέσα στὸν κορμό τους ἔχει μπῆ σκουλήκι ποὺ ἀπομυζᾷ τὸν χυμὸ καὶ μιὰ μέρα τὸ δέντρο θὰ πέσῃ. Ἔτσι εἶνε καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ· σωματικῶς ὑγιῆ ἀλλὰ ψυχικῶς ἀσθενῆ. **Πλήθος** τέτοια παιδιὰ.

Στὴν Ἀθήνα πρὸ καιροῦ σὲ πλούσιο σπίτι συνέβη τὸ ἐξῆς. Ὁ πατέρας, ἐπιστήμονας καὶ καθηγητῆς, εἶχε ἓνα παιδί μονάκριβο καὶ τὸ εἶχε στείλει στὴ Γαλλία γιὰ σπουδές. Ξαφνικὰ παίρνει ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κόντεψε νὰ πάθῃ συγκοπὴ καρδίας· ὁ γυιὸς του, ποὺ τὰ ἔχε ὅλα, αὐτοκτόνησε κοντὰ στὸν ποταμὸ Σηκουάνα. Φτάνει θλιμμένος στὸ Παρίσι, ἐξετάζει, ἐρευνᾷ καὶ τί μαθαίνει· ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ γυιὸς του πάτησε ἐκεῖ, σὲ μιὰ πόλι ἀσωτίας καὶ διαφθορᾶς, ἔμπλεξε μὲ κακὲς παρέες, δημιούργησε παράνομες σχέσεις

μὲ γυναῖκες, πιάστηκε στὰ ναρκωτικά, καὶ ἔτσι ἔχασε τὴ ζωὴ του. Πολλοὶ νέοι καὶ παιδιὰ σήμερα εἶνε **παγιδευμένοι στὰ ναρκωτικά**, ποὺ κάνουν θραῦσι στὸν κόσμον.

Στὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων τῶν Ἀθηνῶν βλέπεις ὄχι γέροντες ἀλλὰ νέους, στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας τους, ποὺ ἦταν ἡ ἐλπίδα τῶν γονέων τους, νὰ κοίτωνται στὸ κρεβάτι παράλυτοι, ἀσάλευτοι. Χέρια ἔχουν καὶ χέρια δὲν ἔχουν, πόδια ἔχουν καὶ πόδια δὲν ἔχουν, κορμὶ ἀκίνητο σὰν νεκρὸ. Φρικτὰ πράγματα. **Νεότης διεφθαρμένη, ἄσωτη, μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.** Πάσχει σωματικά, πάσχει καὶ ψυχικά, εἶνε ὅπως ὁ παράλυτος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

—Μὰ **δὲν ὑπάρχει θεραπεία;** θὰ ρωτήσετε.

* * *

Ἔπάρχει, ἀδελφοί μου. Κι αὐτὴ εἶνε ὁ δρόμος ποὺ δείχνει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, αὐτὸ ποὺ φωνάζει ὁ θεραπευμένος δοῦλος τοῦ ἑκατοντάρχου. Δηλαδὴ; **Ἡ νεολαία στὸ Χριστό!** Αὐτὸς εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Πηγαίνουν κοντὰ Του οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιὰ σήμερα; Ἦσχι δυστυχῶς. **Δὲν φταῖνε ὁμως οἱ νέοι, φταῖνε οἱ μεγάλοι.** Τὸ κράτος ἀποχριστιανίζεται, ἡ οἰκογένεια διαλύεται. Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται. Ξέρω γονεῖς πολλοὺς ποὺ ἔχουν πόλεμο μὲς· στὸ σπίτι, ἀπαγορεύουν στὰ παιδιὰ τους νὰ πᾶνε στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο καὶ στὴν ἐξομολόγησι· δὲν τ' ἀφήνουν οὔτε νὰ ζυγώσουν στὴν Ἐκκλησία. Μέσα στὸ σπίτι ἀκούγονται ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὡ κόσμε, ντυνιᾷ ψεύτη, ἀπατεῶνα, ἄπιστε καὶ διεφθαρμένε! Τὸ παιδί καὶ ὁ νέος λοιπὸν πρέπει ν' ἀκούη ξένα μηνύματα, μουσικὲς καὶ χορούς, νὰ διασκεδάζῃ ξέφρενα, νὰ ἐθίζεται σὲ ταινίες βίας, τρόμου καὶ σεξουαλισμοῦ, ν' ἀποβλακώνεται ἐκεῖ ὧρες ὀλόκληρες· ἢ νὰ μετέχη σὲ σπὸρ, νὰ διαβάζῃ ἐφημερίδες, μυθιστορήματα, νὰ χαζεύῃ σὲ ξένα θρησκευματα καὶ φιλοσοφίες. Καὶ τ' ἀποτέλεσμα; Τὸ «σκουλήκι» μπαίνει στὴ νέα γενεὰ καὶ δουλεύει· ἄλλοῦ θὰ φθείρη τὸ σῶμα μὲ καταχρήσεις, χρόνιες παθήσεις καὶ ναρκωτικά· ἄλλοῦ σκοτίζει τὸ πνεῦμα, ἀποπροσανατολίζει καὶ ἀποχαυνώνει μὲ τὴ λαγνεία, τὴ μαγεία, τὸ σατανισμό· αὐτὰ ὁδηγοῦν σὲ δαιμονισμό, μελαγχολίες καὶ ψυχασθένειες, ποὺ καταλήγουν σὲ αὐτοκτονίες καὶ καταστροφή. **Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ζωῆς μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.**

Τί μᾶς φωνάζει λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο; **Ἔνας εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὁ Χριστός·** ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**